

Андреј Радуловић
ШТОКХОЛМСКИ СИНДРОМ

ПОСЕБНА ИЗДАЊА

Уредник
Зоран Колунџија

ISBN 978-86-515-2125-9

© Андреј Радуловић, 2023.

© Прометеј, 2023.

Ово дело се не сме умножавати, фотокопирати и на било који начин репродуковати, у целини нити у деловима, без писменог одобрења издавача.

АНДРЕЈ РАДУЛОВИЋ

**ШТОКХОЛМСКИ
СИНДРОМ**

ПРОМЕТЕЈ

НОВИ САД

2023

*IS ALL THAT WE SEE OR SEEM,
BUT A DREAM WITHIN A DREAM?*

Edgar Allan Poe

*Ову књићу посвећујем своји најмилијима:
Андрији, Василиси, Николају, Василију и
Милени.*

ШТОКХОЛМСКИ СИНДРОМ

ШТОКХОЛМСКИ СИНДРОМ

Рече ми један пријатељ како је,
Морен мукама и оптужбама,
Оскар Давичо, неколико пута осуђиван,
Од стране оних којима је дао све што је имао,
Па и живот сам,
Правдајућ се за своја,
Неопростива злодела,
Бранећ своје (не)постојање пред *грајм* Фрицом,
Сломљен и скрушен од душевног бола,
Коначно пао у кревет и полако отишао у бесмртност.
Кажу да су му последње прочитане речи, с усана, биле –
Немојте рећи оно Крлежи!

После толико година, клиничка психологија
Нашла је назив за ту бољку – поистовећивање с
мучитељем.
Стање у којем жртва, после толиких ожиљака,
Почиње да се поистовећује са злочинцем,
И постаје јој милији мучитељ, него грана из које је
израсла.

3MAJEBO JAJE

ЗМАЈЕВО ЈАЈЕ

Ту, у средини срца,
У ком, стално, нешто куца,
Не знаш да се, баш тамо,
Крије змајево јаје.

Говоре да га је ту сакрио,
Последњи змај-царевих,
Коме нико није могао прићи.

На срцу ми змајевито јаје спава,
Док је мирно, лако подрхтава,
Умивено крвљу, исписано огњем,
Огрејано љубављу, тихо, ушушкава.

Њега не смеш из тавнице ослободити,
Да се мрачни огањ не пробуди,
Јер кад оно пукне, сред,
Почистиће и иње и лед.

Од велике и страшне силе,
Змаја су у срце заробили,
Знајућ да га једино љубав
Може од непочинства искупити.

И тако змај у срцу чучи,
Чекајућ трен у ком ће срце пући,
У ком ће из љуске јајета,
Изаћи и ослободити се окова.

И зато ми не дирај змајевито јаје,
Јер, као клупко ватре,
Змај ће све да сатре,
И остави гареж и пал.

НИКАДА НИСАМ ГЛАСНО ПЛАКАО

Никада нисам гласно плакао!

Никоме се поверио, увек сам
Све у себи држао,
Тешко стискао, уздахе заустављао,
У осмехе их претварао,
Добро из лошега на силу стварао.

Никада нисам гласно плакао!

Увек сам се од тога чувао,
Да ће једна суза убити
Све векове у мени, уништити моју
Срж, суштину мушкости.
Та кап воде женског ока.

Никада нисам гласно плакао!
Увек сам био ведар, устројен,
Никада нисам гласно плакао,
А из моје душе вришти пакао!

ЧЕХОВ

Кад је Макс Брод,
У разговору с Чеховом,
Обелоданио да ће објавити сва Кафкина дела,
Старац му је тихо рекао –
Чувај се људи!

Брод је, на трен, застао,
Погледавши на сат и сказаљке које су се,
Уморно, окретале.

Људи, ускликну!?
И опет нестаде у времену и простору.

Издао је Кафкина дела,
Свестан да ће тим потезом издати
И самог Кафку, који је желео да буде
Поштеђен терета славе на небу, а
Понајвише на земљи, међ људима
Које није волео.

НЕИЗГОВОРЕНО

Да не чује зло,
Да не слушне Онај који не треба,
Далеко било од свачије куће,
Изговорићу оно неизговорено!

Отворићу Пандорину кутију,
Разбићу врата пакла,
Нема тог локота који ћу
Оставити затвореним.

Изговорићу оно што се не говори,
Доста ми је ћутања,
И запечаћених уста, проговорићу
Из средишта земље завриштаћу!

Сва врата и све прозоре,
Отворићу и проветрити,
Све пропланке и све долине,
Сва мора и све дубине.

Изговорићу оно што се не говори,
Па куд пукло, чисто да не остане
Неизговорено и нестворено.

А ти слушај, ако смеш!?

